

Ėštėkėmībė

Jau nebhalo datorietė, ęso pas daktarėkė, gal pamačīs?

Pamatiosi moni, daktarėkė pasakė „aga“, lėipė pasėdietetė marškėnius. Pajiemusi tuoki dėdėli gozėka, do galus ęsėgrūda sau i ausis, pradiejė monės apveiziejėma. Ded vėinor, ded kėtor ton gozėka, lėip alsoutė, lėip nealsoutė, gerā, ka nesaka kon nuors kėtkon darītė. Paskiau, pabarškėnosi mon par parpėnus, sosėraukusi apreiškė:

– Matā, Sėmuonā, kon batoriejė geresnė, ton pragierė. Plautė švīkšt, šėrdės ĩr ont tėik soklerosi, ka vuos vuos balaikuos. Kepėnas – vėinas skīlės, skrondis kap mona buočelė sorokosės nagėnės. Nekāp, Sėmuona, labā nekāp. Parašītiuo puopierieli liekarstvuoms, bat anū nepėrksi, neapsėmuok ę puopieriaus pūstītė. Pradies velnatė ruodītėis, Sėmuonā.

„Nėbipradies, daktarėlė“, – pamėslėjau, bet nepasakiau, „jau pradiejė“. Ėš tuokė šėrdėis suopolė, ikaliau stėklėnė, duo šėp, duo tėp nabie gīvenėma. Parsėvėlkės i nomelius, krėtau i kėni nenosėriedės.

Lig pradiejau ę snaustė. Je, anėi jau čė. Šin karta trīs. Onkstiau bova pu vėina, pu do. Vėsė so ragelės, so nagelės, ę so oudėguoms, ę so šakiems kāp so vėdelčės. Vaipuos, šaipuos, ruoda špīgas, par prīšaki, par ožpakali, pol ont monės, bat monės neožtink, vadėn moni līstė po grindimis.

Pasėgėrda trėnksmos, asluo atsėrada da vėins, mustās, anū vėršėninks, žīme stombiesnis, sosėraukės, ę apreiškė:

– Enam vaikė ęš čė, kon ęš tuokė sudžiūvosė sosnas ęšsunksi, atėsma kumet ons pradies postė – trinkteliejė so šakė i grindis ę vėsė dinga.

„Diekou Pondėivaliau!“, – padiekavuoju, galieso nuors bėški nosnaustė, padiejės galva unt puodėškas.

Kas čė dabā? Kartās vėinuo kertie, kartās kėtuo, kartās paluovie pasėruoda švėiselė. Pasėdarė dėdėlė nejaukė, tuokiu velniū da nematiau.

– Kas babūtomi, atsėlėipk – klīkteliejau.

– Našauk, aš tava aniuols sargs – atsėlėipė švėiselė – je ne aš, pekluo jau būtomi basiedos.

– Negal būtė. Par buočiaus pagraba bažnīčiuo aniuolā paveikslūs bova so sparnās – nesotėkau aš.

– Par buočiaus pagraba kėtė meldies mona vėršėninkou, to snaudė. Par pagrabėnius pėitus prėsėspruogā kāp kuoks koilis ę ęškūzavā gaspaduorems ni diekou nepasakės. Džiaukės, ka aš tau ę tuoks pasėruodau – vėskon ęšaiškėna aniuols.

– Švėnta teisībė, puons aniuolė, tėp ę bova – sovapieju aš – kon torio darītė, ka nu tū joudujū apsėsauguotiuo?

– Neplėmk ton bjaurībė, kp Pėlkis paplavas, kalbiek puoterus, melskės mona vėršėninkou, ėk i baŹnėė ont somuos, gal ė apsėsauguosi – pamuokė aniuols.

– Je, kad aš puoterus oŹmėršau – pasėbiedavuoju.

– Nieka – pamuokė moni aniuols – paprašėk davatkas maldaknėngėš, paskaitėsi ė atsėminsi.

– Tas ta tėp. – pasėinduomavau – Pasakėk, puons aniuolė, kor moni bėtom diejė tuo pekluo?

– Ęš pėrma bėto tavi parledė par vuolus, ka tava vėsus sėvus ėšspausto peėems kortė.

– A jau smaluos nabier, ka so sėvas rėk peėius kūrintė? – oŹklausiau.

– Dorns klausėms. Juk mat kėik akspalta ont kelė ĩr padriebta. Dab pekluo smaluos gali gautė tik par dėdėli blata ė tik labā dėdėlims griešninkams. Ęš tava kailė bėtom padėrbė putbala, kailis ĩr ger ėšmėrkėts. – sosakė aniuols.

– Puons aniuolė, – sosėjoukiau, – a ė pekluo putbuola grajėj?

– Kuoks to dornielis – nusėdėvėjė aniuols – rėk ė velnems pasėmonkštintė.

Pasėgėrda stėpros beldėms i longa, puons aniuols prapoulė.

– Puons aniuolė! – soklėkiau, – jau tėi joudėjė atejė monės pasėjimtė.

– Sėmuona, a biesos pri tavės pristuojė, dielkuo doris oŹsėsklėndė? Torem pėlabraiŹės botelka, mustas, muotrėška tori parsėtėmpės, je nenuori, esma kėtor – pasėgėrda paŹėstams balsos.

Diekou Dievoleliou, jau šėrdės i oŹkolnius bova nokrėtosi. Draugelė neoŹmėrša, gal nebrek spruoktė, no ka neėšėt laikėtėis tū aniuola prisakėmu, gal kėta sėki. Draugelius negal ėšdavėnietė.

– Tujau, tujau. – sošokau, – tik niekor nenoėkėt. – ėr ėšsėruopštiau ėš kėnė.